

Själva landshövdingehuspsykosen

Jag vaknar till ljudet av grannarnas morgonknall. Detta har hänt oräkneliga gånger förut; bor man i ett landshövdingehus där väggar och tak är av papp får man räkna med att vakna av eller till sådant.

Men ingen ska påstå att man någonsin vänjer sig vid detta.

Den som gapar högt och brett om integritet må inse att denna mänskliga rättighet – i-n-t-e-g-r-i-t-e-t – icke gälla i ett landshövdingehus i Göteborg, ty de gamla K-märkta landshövdingehusen byggdes från början till arbetarna och som arbetare har man ingen rätt till frihet, nej; *Arbeit macht NICHT frei!*

Arbetarna kunde under den tid då de installerade sig i de nybyggda husen, för cirka hundra år sedan, varken stava till eller ljuda själva ordet "integritet" eftersom många av dem inte ens var läs- eller skrivkunniga – de hade således inget begrepp om vad detta ord innebär.

Istället stod de fogliga små (ja, för visst var de kortväxta på den tiden?), med mössan i handen, översvallande tacksamma som de var över att kommunen hade nedlåtit sig att erbjuda dem en bostad, ett tak över huvudet, en enrummare till hela storfamiljen där mamma sov i kökssoffan och Pappa Hamnarbetare inne i skrubben, nära sitt snus och brännvinsflaskan.

De kunde näppeligen plågas av mina futtiga nutidsbekymmer. De hade nog annat att tänka på!

Några saker de troligen hade att tänka på: 1) Att det var bäst att se upp så att man inte fick sig en smocka när man öppnade ytterdörren eftersom feta grannfrun Astrid stod i svalen när hon klädde upp sin magre fyllbult till karl så att han trillade ner i trappuppgången. 2) Att det alltid var svinkallt och dragigt under vintrarna, speciellt om man bodde strax ovanför portuppgången. Och att detta elände gjorde vintern överjävlig för dem med tbc. 3) Att det alltid var kö till utedasset om morgnarna när

alla ungar skulle skita innan de rände iväg till skolan. (Och ve alla dem som ränneskita samtidigt!) 4) Att brödet inne i skafferiet skulle mätta många munnar – därför skulle var unge som snodde med sig bröd olovandes hotas med stryk. Och eftersom agan ännu ej var i lag förbjuden så var det troligen många rapp med mattpiskan eller fadersbältet som, varvade med ungarnas skrik, ekade genom dessa väggar. 5.) Att mamma under sin lingonvecka skulle dela tygblöjorna som hängde på tork ovanför spisen med sina kryptränande små avkomlingar och att det därför gällde att vara sparsam med alla blöjbyten.

Ovanstående historiska tillbakablick med de fem punkterna (ja, resten av punkterna ligger på grund av utrymmesbrist dolda i undertexten), tål att tänkas på. Och sätts i sitt sammanhang. Med detta i åtanke kan man då ställa sig frågan: Vem är jag som kan med att klaga? Vem är jag som kan med att gny och gnälla över mina grannars ljuva älskogs ljud när jag själv, en fattig studentska, tar hem mi amore lite då och då för lite gos och kel? Man kan väl inte sätta munkavel på sig själv eller på yttrandefriheten under njutningsstunder? Man är väl inte mer än människa!

Om ens grannar nu är knarkare eller ensamstående studenter får man faktiskt räkna med att vakna av eller till sådant som hör pundare, ungdomen eller yttrandefriheten till.

Man får även räkna med att inte alltid kunna somna – eller sova någonting alls för den delen.

Ja, det är allom bekant att grannars aktiviteter påverkar eller rubbar dygnsrytm och det psykiska välbefinnandet hos boende i landshövdingehus. Om grannarna har småfeta girlpower-kids som springer runt i lägenheten, hoppar på golven till tonerna av Britney Spears (och de små jävlarna spelar alltid, alltid samma låt!) och skriker *Nu kommer refrängeeen!* – ja, då blir åtminstone jag lite rubbad av detta.

Vill här flika in en passus: Om Nils Ferlin blev rubbad av fattigdom, eller av att hans grannar ovanför dansade klarvaket fastän klockan slagit tolv – därom tvista de lärde. Det slog dock poeten, efter viss betänketid, att hans tak var grannens golv vilket torde påvisa att även bohemer i Klara plågades svårt av varandras genomträngande förehavanden och nattliga excesser.

Vill nu återgå till mina grannar: Inte nog med de Britney Spears-tokiga girlpower-kidsen; om dessa små monster dessutom har loja, flegmatiska tonårsbrorsor som drar hem jämnåriga kompisar för att spela *World of Warcraft* medan föräldrarna grälar framför TV:n om vilken kanals nyhetssändning man ska titta på; ja, då får man räkna med mer än ett måttligt psykbryt. Självt kanske man hållögd sitter och hetsläser, råpluggar inför en tenta dagen därpå och har sår i öronen efter alla öronproppar samt begynnande migrän bultande bakom pannloben.

Nåväl. De göteborgska landshövdingehusen måste man värna om anser stadsplanerare, arkitekter och pamparna på kommunkontoret. Kåkarna är unika och utgör en ovärderlig källa till kunskap om bla, bla, bla, bla, blä och hej kom och hjälp mig uti stadsbilden.

1. Dessa hus ska aldrig, jag upprepar; *aldrig* rivas.

2. Det kommer aldrig att bli slut på gamla tider, eller färdigt inom kort. I helvete heller ska hela rasket rivas, eller hela rasket bort.

- 2.1. Man ljudisolerade visserligen några väggar i huset bredvid när det blev omgjort till bostadsrättsförening. Men för oss som bor kvar i våra hyresrätter?

Glöm det, ingen förbarmar sig över oss. Här ekar det av blottad röv och generad blygd när grannen pinkar inne på sitt dass eller när han vänder blad i sin tidning.

Vill därmed ta ordet konklusion i min mun: Jag ska för fan se till att komma bort härifrån så fort som möjligt, så fort jag är färdig med mina studier på universitetet och har fått ett välbetalt arbete ska jag härifrån och endast gud vet vad framtiden har i beredskap för mig, ja, bort med jävla sunketta i jävla landshövdingehus med

grannens amfetaminstampande ovanför, ja, alla som bråkar, knarkar, super, knullar runt här i huset kan dra åt helvete – jag ska härifrån. Jag skiter i att min bror säger att det är ännu värre i New York, där han bor, jag tänker inte avslöja namnet på hans gata eller avenue – det är inte väsentligt – det väsentliga är att han bor på 11:e våningen, även under 11:e september, det är trångt, sunkigt och det är aldrig, jag upprepar, *aldrig* nånsin tyst. Han somnar alltid till larmet från alla tutande, tjutande bilar ute på gatan; New York är en stad som aldrig sover, nej, den håller honom vaken, plågar honom med sin närvaro även i sömnen, nästlar sig in i hans psyke, gröper ett stort hål i hans själ, formar och manipulerar honom till någon annan – när han kommer hem till Sverige och hälsar på är han inte ens min bror längre utan ett sönderstressat, nervöst och traumatiserat vrak.

Och jag. I mitt landshövdingehus. Egentligen borde jag madrassera väggarna innan jag lämnar stället, göra min sista tid här uthärdlig och så att säga försonas med min lägenhet, förtränga tortyren och alla de människor med vilka jag bildar "det ofrivilliga kollektivet", slänga upp tjock falkenbergsputs på de madrasserade väggarna och spela Depeches Modes "Enjoy the Silence" på högsta volym alltmedan jag ligger ner på golvet, med ryggen på min shaktimatta, och låter piggarnas första stickiga smärta övergå i ren, varm och balsamisk njutning.

Åter denna självrannsakan: Vem är jag som kan med att klaga? Vem är jag som kan med att gny och gnälla?

Gillar man inte läget så får man flytta härifrån.

*